

»Och sedan?»

»Komma vi hem till mig vid Svartsjön.»

»Hur vill ni? Här är bra plats för natten.»

»Vi vilja som Polko,» svarade Munter och reste sig, hvarpå alla gjorde på samma sätt, och med Polko i spetsen gick tåget tyst och raskt framåt som finnfolket brukar.

Vid ankomsten till vägen pustade våra vandrare en smula, men bröto snart upp igen. Polko gick ej längre förut; Munter hade tagit ledningen, och så fortgick marschen ett par timmar i den ljusa sommarnatten.

Plötsligt stannade Munter och höjde handen. Då hördes jämmerrop, gråt och svordomar längre fram på vägen.

»Framåt!» ropade Munter; »gevären färdiga!» och så sprang han allt hvad han förmådde, åtföljd af alla kamraterna. Snart blef en mörk otydlig grupp människor synlig uppe på en backe, hvarifrån en jämrande röst hördes bedja om förskoning. »Raska på!» hviskade Munter; »färdiga med kolfven!» Med detsamma smäll ett skott, och en kula hördes hvina öfver vandrarnas hufvud.

»Känner ni igen låten?» sade Piggen och tog ett skutt framom de andra. »Skall jag svara på tal?»

»Nej, kolfven först!» kommenderade Munter, i det han ropade med sin grofva, starka röst: »Werda!»

Det blef med ens tyst med svordomar och larm, och en annan barsk röst svarade: »Slut upp front!» Alldeles samma rörelse gjorde våra finnar mot de främmande karlarne uppe på backen.

»Werda?» ropade rösten. — »Svenskar!» — »Hvad vill ni, hvilka ären I?»

»Hut, Varg! Känner du ej dina gamla kamrater!»

»Hvad viljen I?»

»Hindra dig att begå ett skurkstreck, att plundra landsmän, om det icke är för sent.»

»Vi dela,» svarade Vargen.

På en gång flögo finnarnas bössor till ögat.

»Skjut!» ropade Vargen till de sina. I stället för att lyda fällde de gevären och en svarade: »Skjut själf! Vi skjuta ej på vänner.»